

[Hans Knudsen.]

Ud fra disse betragtninger kan jeg i det store og hele på mit partis vegne give tilslutning til det foreliggende forslag til ligningslov.

Der er et enkelt område, hvor vi hvert år har måttet foretage ændringer i ligningsreglerne, nemlig i den paragraf, der omfatter de særlige fradrag, som ydes rentemodtagere og iøvrigt dem, der er mere end 65 år gamle. Disse fradrag har vi hvert år forøget, således at vi stadig har fastholdt som princip, at disse gamle medborgere ikke alene skal være fritaget for at betale skat til staten og til den fælleskommunale udligningsfond, men at de også sådan omtrent kan slippe for kommuneskatten, hvis deres indkomster ikke ligger væsentligt højere end det, en rentemodtager får i alders- eller invaliderente. Spørgsmålet om den fuldkomne fritagelse, altså også fritagelsen for de små beløb, som rentemodtagerne betaler i kommuneskat, og som betyder mere i administration og besvær, end de betyder i penge, er et spørgsmål, som ikke kan løses ved denne lovgivning, men som forhåbentlig, i hvert fald i det væsentlige, finder sin løsning gennem det initiativ, som indenrigsministeren har taget ved fremsættelsen af forslaget til en ny kommunalvalglov.

Finansministeren har opgjort den stigning, der i 1953 er sket i rentemodtagernes indkomster, til 160 kr., og da der efter forslaget sker en forhøjelse af de såkaldte nedslagsbeløb med 100 kr. for forsørgere og der også samtidig sker en forøgelse af den maksimalindkomst, som fradragene kan nå op til, en forøgelse fra 100 kr. til 300 kr. for de forskellige grupper, således at der i hovedstadsområdet efter forslaget kan gives nedslag i indkomster helt op til 7 000 kr., må det være rigtigt, som også finansministeren bemærker, at der ikke, som følge af denne beskedne, men tiltrængte stigning i rentemodtagernes indtægter, bliver tale om nogen skatteforøgelse for deres vedkommende. Vi er dog indforstået med, at vi ved disse forøgelser af fradragbeløbene kun klarer problemet for rentemodtagerne og for de 65-årige, men at der stadig består et problem for alle øvrige skatteydere, hvis indkomster ligger på samme niveau. Deres problem må løses ved ændringer i selve

statsskatteloven, men vel først og fremmest ved ændringer i den kommunale skattelov.

Jeg vil gerne i samme forbindelse henlede opmærksomheden på et problem, der findes for de ældre. I lovens § 13, stk. 1 i, er der angivet en række særlige tillæg, bistands-tillæg, plejetillæg m. m., som ikke medregnes til den skattepligtige indtægt, fordi sådanne ekstrabeløb er ydet de pågældende til bestridelse af ganske særlige udgifter og således ikke giver disse rentemodtagere en større skatteevne end rentemodtagerne i almindelighed. Jeg vil gerne, om vi i udvalget i denne forbindelse kan se på, om det ikke skulle være muligt som sådanne tillæg, der ikke beskattes, også at kunne medregne nogle særlige ydelser, som efter § 263 i lov om offentlig forsorg i hvert fald for en periode ydes tuberkuloseramte, og som nu efter den i foråret vedtagne lov også ydes polioramte.

Den mest gennemgribende ændring, der er foreslået i ligningsloven — forøvrigt også en af de mest påkrævede — er forslaget om fuldt fradrag for pensionsbidrag. Den forhøjelse af fradraget af forsikringspræmien i almindelighed fra de 400 til 600 kr. som maksimum, der blev gennemført for to år siden, løste ikke problemet, og den løste navnlig ikke problemet for de såkaldte selv-pensionister. Nu foreslås det, at alle egentlige pensionspræmier bliver skattefri, medens i det væsentlige kun præmier til kapitalforsikringer, der er fritaget for indkomstbeskatning ved udbetalingen, skal holdes indenfor begrænsningen på de 600 kr. Jeg er helt sikker på, at det vil blive hilst med tilfredshed, hvis folketinget på dette punkt giver tilslutning til ministerens forslag.

Det, der her er foreslået, er en retfærdighedsgerning først og fremmest overfor de mennesker, der alene har måttet bære byrderne af deres pensionsordninger. Forøvrigt er 600 kr.-grænsen for forsikringsfradrag jo efterhånden blevet gennemhullet, fordi den virker urimelig, og navnlig har vel uretfærdigheden bestået deri, at de skatteydere, der har været i stand til gennem deres ansættelseskontrakter at få arbejdsgiveren til at betale en meget væsentlig del af deres pensionspræmier, faktisk har fået langt, langt større fradrag end de skatteydere, der selv måtte betale hele præmien eller i hvert fald en væsentlig del deraf. Disse sidste har